

missioner — og nu skal Alt, altsaa dreie sig om Politimesteren og Lægen. Politimesteren har saaman nok paa sine Skuldre at bære, og Lægen har vist ikke Mindre at tage vare; deres Bessjæftigelse i de forskjellige Fag, hvori de ere stillede i Staten, er af den Bessjæftighed, at de ikke kunne fæste den Opmærksomhed paa disse Forholds Ordning, som Lovforslaget forlanger. De Udenforstaaende, som vælges af Communen til Medlemmer af Commissionerne, er i Almindelighed Folk, som ved deres daglige Sysler have en heel Deel andre Bessjæftigelser, og, hvad der er det Værste, sjældent ere inde i de vigtige Forhold, hvorom her er Tale. Det vil altsaa efter min Mening gaae disse Sundhedscommissioner, bevæbnede med den Magt og Myndighed, som Lovforslaget foreslaaer, med Hensyn til deres Virksomhed, som det tidligere er gaaet Sundhedscollegiet, der mig vitterligt Intet har udrettet, men har ladet Alting groe over Hovedet paa sig, fordi man troede, at det var ligegyldigt, Folk vilde nok komme til Erfaring om Nødvendigheden af at forandre deres Levemaade, Voltiger o. s. v. Erfaringen har ogsaa vist ved de epidemiske Sygdomme, som i de senere Aar desto værre have hejstet baade i Hovedstaden og paa enkelte andre Steder udenfor denne, at Folk have maattet tye til de Midler, som ligge i Enhvers Magt, for at forhindre Sygdommens Udbredelse, forsaavidt de ere istand dertil, altsaa at sørge for Reenlighed, Orden og, hvad dermed følger, en bedre Levemaade i det Hele. Det Gneeste, som man ikke hidtil i tilstrækkeligt Omfang har faaet udrettet, det er — og det er det, som idetmindste for mig staaer som det Vigtigste — Tilsynet med, at Brød og alle andre Fødevarer leveres i uforfalsket og ubedærvet Tilstand. Der er ingen Tvivl om, at det Brød, vi have maattet tære i Løbet af denne Sommer, har været hgg af muggent Meel; og at det ikke har kunnet være et sundt Næringsmiddel for Mennesker eller Dyr, er afgjort. Naar man kunde forhindre Saadant, var Meget vundet; men for at komme tilbage til den Virksomhed, som de omtalte Commissioner skulle udvikle, saa vil jeg spørge: naar nu denne Lov kommer ud og de deri omhandlede Regulativer blive be-

staaende som Lov for hvert enkelt District eller Commune, hvad skulle de saa gjøre? Saa ville mange fornuftige Folk træde tilbage, fordi der er Andre, der ville tage fat med Jernhandster og som ville begaae mange dumme Streger, om jeg saa maa kalde det, de ville være ufornuftige og i Uilde strenge; hvor de skulle anvende Mildhed, ville de anvende Strengthed. Det have vi flere Beviser paa ogsaa i Kjøbenhavn. Man kommer ind i en Boltig og siger: Hvad er det for en Boltig, I have? her ligger 5—6 Mennesker i een Stue, og de have Intet paa sig, det gaaer ikke an, hele Huset maa rommes, alle Beboerne maae ud. Og hvorhen? under aaben Himmel; de faae ikke engang Lov til at bygge en Hytte, de kunne være tilfredse med, eller til at ligge i et Hus, de ere fornøiede med, de skulle ud under aaben Himmel. Allesammen. Og hvem skal betale Udgifterne? Blot for Kjøbenhavns Bedkommende, hvilke Udgifter vilde det være, dersom Sundhedspolitiets Virksomhed skulde sættes i en saadan Bevægelse, at det kunde have nogen gavnlig Følge? Jeg vil tillade mig at spørge, hvorledes man skulde kunne udskytte af Husene hele Familier og sige: Vær saa god, lig paa Gaden eller flyt ind paa Bartou eller i Boltigerne udenfor Byen eller andre Steder. Ja, vær saa god, ville de sige, at give os Penge og Tid at leve af; men det troer jeg neppe man i sidste Maal kan sige at være oplydt. Naar man saaledes tænker sig tilbage i Tiden, hvorledes det har været før her i Landet, saa troer jeg ikke, at man for Fremtiden kan ønske sig disse evige Indskrænkninger, som foranlediges ved denne Lov, hvorefter man saa at sige skal staae under en stadig Control med Hensyn til Alt, hvad man foretager i sit Hus. Den, der vil være reenlig, kan være det; men de, i hvis Magt det ikke staaer, fordi Beboerne i Huset ikke ville være det, men ville leve og døe som Svlin, hvorledes skal jeg tvinge dem til at blive reenlige og ordentlige Mennesker? Det er en Umulighed, og det er en altfor stor Lydigheid, man forlanger af Husseierne og vel ogsaa af Leterne; man vil fordre af dem Noget, der er saa at sige uuforsligt uden store Pengeopoffrelser. Vil man sige til en Mand,